

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Ἐκδοτέον ἐκ τοῦ Ἑκδοτικοῦ τῆς Παιδείας ἕως καὶ ἑξῆς παιδικῶν περιοδικῶν σύγγραμμα, ἀληθῆς περιεχομένου εἰς τὴν γάμον ἡμῶν ἑθνεότητος καὶ ἐκ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἕως ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΣΤΗΝ ΑΓΟΡΗ ΠΡΟΠΑΛΗΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσιος δραχμ. 50. Ἐξέμνητος δρ. 25. Τετάρτη δρ. 15.
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Διήμερου γράμμα διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γὰρ τῶν ἄλλων Κρατῶν δολάρια 10.
 Ἐξέμνητος καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ Τῆ 1878

ΙΑΡΥΘΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην ἰουλιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐθνομίτου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 31ος

Ἐν Ἀθήναις, 22 Νοεμβρίου 1924

Ἔτος 46ον.—Ἀριθ. 32

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΟΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΕΠΗΛΟΓΟΣ (Συνέχεια)

Ἐνας γερμανὸς φρουρὸς πλησίασε. Μὰ ὁ ἀββᾶς Ὁρμυδὸν τοῦ εἶπε δυὸ λόγια στ' αὐτὸν καὶ ὁ στρατιώτης ἀπομακρύνθηκε πατώντας στὰ νύχια, σὰ νὰ φοβόταν μήπως ταράξῃ τὸ ἱερὸ πένθος αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ.

Ὅστις γὰρ ν' ἀνεβῆ παρόμοιο Γολγοθᾶ, εἶχε ἀφίσει ὁ Γιώργος τὸ σπιτάκι του, εἶχε πικράνει τὴ μητέρα του καὶ εἶχε ἀδιαφορήσει στὶς παρακλήσεις τῆς; Ἐκλαψε κάμποσα λεπτά, μὴ δὴ τὴν ἀγνότητα τῆς νεανικῆς του ψυχῆς. Ὑστερα, ἀτενίζοντας τὸ ἀκίνητο αὐτὸ πρόσωπο, ποῦ εἶχε πάρει κιόλας τὴ γαλήνια μεγαλοπρέπεια τοῦ θανάτου, σάπασε. Ὁ νοῦς του πήγε στὴ μητερούλα του, ποῦ τὴν εἶχε ἀφίσει μόνη κατ'κάτω, καὶ ποῦ θὰ τὴν ἐξυπέλαπε σκεπασμένη μὲ τὰ κρέπια.

Γιὰ μιὰ στιγμή θυμῆθηκε ὅλη τὴ σκηνὴ τοῦ χωρισμοῦ. Τὰ δάκρυά τῆς, τίς παρακλήσεις τῆς, τὴν ἀπελπίσά τῆς.

— Μείν' ἐδῶ, τοῦλεγε. Εἶσαι παιδάκι. Δὲ θὰ σὲ δεχτοῦν.

Μὰ ὁ Γιώργος δὲν τὴν εἶχε ἀκούσει. Ἦταν ἡ θέληση τοῦ πατέρα του νὰ καταταχθῇ. Ἔπρεπε νὰ τὴν ἐκτελέσει καὶ ἂς μὴ τῶς ὁ πατέρας του ἀπατήσῃ.

Ὁ μικρὸς Ρῶσσοσ θέλησε νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, μὰ ὁ Γιώργος τοῦ εἶπε νὰ μείνῃ μαζὺ μὲ τὴν μητέρα του, καὶ ὁ Γεώργιος, συνειδησιασμένος νὰ ὑπακούῃ, δὲν ἔφερε ἀντίρρηση.

Στὸ Παρίσι, ὁ Γιώργος εἶδε

καὶ τὸν Πέτρο Μπερτινὺ. Εἶχε ζητήσει διαίτησιν στὸ 10 τῶν Ἀφρικανῶν κυνηγῶν, μαζὺ μὲ μερικὸς ἄλλους ἀνδρᾶς τῆς Ἀυτοκρατορικῆς Φρουρᾶς. Μὰ ἀκόμη δὲν κατόρθωνε νὰ φύγῃ, μέσα στὴ γενικὴ σύγχυσι. Ἐβαλαν τὴ Μαργαρίτα καὶ τὴν μητέρα τῆς στὸ τραίνο γιὰ τὴ Χάρδη, ὅπου θὰ περνοῦσαν μαζὺ μὲ τὴν κυρία Καρδινιάκ τὴ μαγκιὰ τους.

Τέλος, τὸ ἴδιο βράδυ, ὁ γιὸς τοῦ συνταγματάρχη Καρδινιάκ, μπήκε σὲνα στρατιωτικὸν τραίνο.

Ἐνας λοχίας τοῦ φώναξε: — Ἐ! γιὰ ποῦ, μικρέ;

— Πάω νὰ καταταχθῶ τοῦ ἀπάντησε. Ἀργότερα ἀποκοιμήθηκα σὲ μιὰ γωνιά τοῦ βαγониοῦ, τσακισμένος ἀπ' τὴν κόουραση. Κι' ἔταν ξύπνησα, τὸ τραίνο ἔμπαινε στὸ σταθμὸ τοῦ Μέντς.

Βγήκε, καὶ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη ἔτρεχε ἐδῶ καὶ κατ' ἄνω καὶ μὴ κατορθώνοντας νὰ βρῇ τὸν πατέρα του. Τέλος πήγε στ' ὄπλοστάσιο καὶ κατ' ἔμαθε, ἀπ' τὸ βιβλίον τῶν προμηθειῶν, ὅτι ὁ πατέρας του εἶχε ἀναλάβει τὴ διαίτησιν τοῦ θοῦ Σώματος.

Μὲ τὴν ὁδηγία αὐτὴ θὰ μπορούσε νὰ τὸν βρῇ.

Μὰ τὴν ἐπομένη ἔγινε ἡ μάχη τοῦ Σαιν-Πριβά. Τὸ βράδυ, ὁ Γιώργος εἶδε μὲ τρόμο τὴν ὑποχώρησι τοῦ 4ου Σώματος καὶ παρασύρθηκε καὶ αὐτὸς ἀπ' τοὺς φυγάδες. Τὴ νύχτα, τὴ στιγμή ποῦ οἱ τελευταῖες κανονιᾶς ἔσβυναν μέσα στὴν κάμπος, ὁ Γιώργος βρέθηκε ἀνάμεσα στοὺς στρατιώτες τοῦ θοῦ Σώματος. Ἀπὸ σκηνὴν σκηνὴν, βρῆκε τὸ πυροβολικόν.

— Κύριε Γιώργο! Σαῖς εἰστε! Θεὸ καὶ Κύριε!

Ἦταν ὁ Μαυρέκ. Δὲν ἐπίστευε στὰ μάτια του.

Μὰ μὲ τὴν πρώτη ἐρώτησι τοῦ παιδιοῦ, ὁ λοχίας χλωμάσε κάτω ἀπ' τοὺς ἐπιδέσμοις του. Ἄλοῖμονο! Δὲν ἤξερε τίποτα γιὰ τὸ συνταγματάρχη. Μὰ τὴν ἐπομένη, θὰ ἀκολουθοῦσαν ἕνα κινητὸ χειρουργεῖο καὶ θὰ τὸν ἐβρίσκαν.

Καὶ τὸν βρῆκαν!

Τώρα πιά ὅλα εἶχαν τελειώσει: Ὁ Γιώργος θάμπαινε στὴ ζωὴ δίχως προστάτη!

Ὁ πρῶτος συνταγματάρχη Καρδινιάκ, ποῦ πληγώθηκε στὴ μάχη τοῦ Βατερλώ, εἶχε γλυτώσει ἀπ' τὴν πληγὴν του καὶ ἔζησε ἀκόμα, ἕξ χρόνια, συμβουλευόμενος καὶ ὁδηγώντας τοὺς γιούς του.

*Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸν πατέρα του... (Σελ. 402, στ. γ')

“Ο Έρρίκος κι’ ο Γιάννης είχαν λείψει κι’ αυτοί, ακολουθώντας το παράδειγμα του πατέρα τους.

Έμενε τώρα ο Γιώργος, μόνος απόγονος της ένδοξης αυτής οικογένειας, στην ηλικία που άλλα παιδιά, φυλαγμένα στη ζεστασιά της οικογενειακής έστιας, άγνοουν ακόμη τους σκληρούς άγώνες της ζωής.

Μά μέσα στις φλέβες του κυλούσε ευγενικό αίμα. Άφου έκλαψε, άφρινοντας ελεύθερα τὰ δάκρυά του, αντίκρουσε ύστερα ξαφνικά το κενό που άνοιγόταν μπροστά του και στά γαλανά του μάτια πέρασε μία άστραπή. Τώρα ήταν μόνος, χρειαζόταν αποφάσεις.

Ξεκάρφωσε άπ’ το στήθος του πατέρα του το ματωμένο σταυρό. Ύστερα έδωσε άπ’ το λαιμό του το χρυσό μετάλλιο, που είχε από τη βάφτισή του, με τόνωμα Καρδινιάκ, και το πέρασε στο λαιμό του πατέρα του. Φίλησε για τελευταία φορά το ψυχρό μέτωπο του νεκρού και σηκώθηκε ψιθυρίζοντας: — Πατέρα μου, σ’ όρκίζομαι ότι θα εκδικηθώ!

Γύρισε πρὸς τὸν παπᾶ: — Αἰδεσιμώτατε, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς κάμω μὴ παράκληση;

— Λέγε, παιδί μου.

— Αυτό που έκανα, είναι για να τον αναγνωρίσω όταν θάρθω να τον ζητήσω με τη μητέρα... “Αν μπορούσατε να παρακολουθήσετε που θα τον βάλουν και να σημαδέψετε το μέρος.

“Ο άδελφός Όρμεσσόν δέχτηκε.

— Εγὼ φεύγω τώρα άμέσως, εξακολουθώντας το παιδί. Θα πάω στο στρατό του Μάν-Μαόν. Είναι ακόμη καιρός. Άντιο, καλέ μου Μαυρέκ!

Κόρις Γιώργο, γίνεται αυτό; Φεύσατε κιάλας; Έκαμε ο γέρος ύπαξιωματικός ξαφνισμένος.

— Ναι, Μαυρέκ, αν ο πατέρας μπορούσε να μιλήσει, αυτή θα ήταν η διαταγή του. Και πρέπει να ύπακούσω...

Αυό μήνες μετά τη μάχη του Σαιν-Πριβά, οι καλύτεροι στρατιώτες της Γαλλίας, το άνθος του Γαλλικού στρατού, παραδόθηκαν στους Πρώσους, μαζί μ’ έναν άνάξιο άρχηγό, το στρατάρχη Μπαζαίν. Τρεις στρατάρχεις, 50 στρατηγού, 6.000 αξιωματικοί, 173.000 στρατιώτες, με 1400 κανόνια και, το τραγικότερο, 45 σημαίες, παραδόθηκαν στα χέρια τοῦ έχθρου, άπατημένοι από την πρόσοια του Μπαζαίν.

Μερικοί στρατηγού, που ύποψιάστηκαν την προδοσία, έδωσαν φωτιά κι’ έκαψαν τις σημαίες. Μερικοί άλλοι τις έσχισαν κομματάκια και τις μοίρασαν στους αξιωματικούς κι’ ύπαξιωματικούς.

Εγὼ ο ίδιος, είχα λάθει τώρα και κάμποσα χρόνια διαταγή άπ’ τη Γαλλική Κυβέρνηση, να μαζέψω όλ’ αυτά

τα ιερά κομμάτια που τα είχαν πάρει οι στρατιώτες μαζί τους στις τέσσερες γωνίες της Γαλλίας. Κι’ έλαβα τότε, παιδιά μου, γράμματα από γέρους έφείδρους, που είχαν φυλάξει τα κομμάτια αυτά σαν ιερά κειμήλια.

Τὸ μισομέρι της 26 Οκτωβρίου, μὴ άτελεσμένη παρέλαση από τα νικημένα Γαλλικά στρατεύματα, περνούσε μπρὸς άπ’ τις γραμμές των Πρώσων, που στεκόταν με τήπλο παρά πόδα. Άρχισε η αίχμαλωσία, που βάσταζε πέντε δλόκληρους μήνες.

Τὸ βράδυ της ίδιας ημέρας, μὴ επιτροπή από γερμανούς αξιωματικούς πήγε να παραλάβη τα κανόνια, που άποτελούσαν μίαν άπέραντη παράταξη στον κάμπο. Αυό Γάλλοι αξιωματικοί του πυροβολικού συνομιλούσαν σιγά, περιμένοντας τους νικητές, για να τους παραδώσουν το όλικό.

“Εξαφνά, μέσ’ άπ’ το δάσος, φάνηκε ένας γάλλος ύπαξιωματικός του πυροβολικού. Τὰ μαλλιά του ήταν γκριζα, τὰ γένεια του άπεριποίητα. Καβαλίκευε ένα ψηλό άλογο, που τὰ φάλαρά του ήταν σπασμένα και κρεμόνταν στο πλάι.

“Ήταν ο Μαυρέκ, που είχε γιατρευτή πριν από λίγες μέρες.

Παῦ είχε βρῆ το άλογο, μέσα σ’ εκείνη την καταστροφή; Και τί έρχόταν να κάμει;

— Θά το ίδήτε.

“Εφθασε καλπάζοντας μπρὸς στη σειρά των κανονιών, σκύδοντας κι’ έξεδάχοντας ένα ένα, σὰ νάθελε αναγνωρίσει, και ξαφνικά σταμάτησε. Είχε αναγνωρίσει την “Υδόννη” του... Την τελευταία του “Υδόννη”.

(Έπειτα τὸ τέλος)

SELMA LAGARCF

ΣΤΗ ΝΑΖΑΡΕΤ

(Συνέχεια και τέλος, 2η σελ. 408)

— “Ιούδα, τί κάνεις! φώναξε ο Χριστός. Δέν ξέρεις λοιπόν πὸς έχουν κι’ αυτοί ζωή και πὸς τραγουδοῦν;!

Και γέλασε ο “Ιούδας πὸς δυνατά, θρυφαλιάζοντας έπειτα και δεύτερο κούκκο. Σαστισμένος, ο Χριστός κοίταζε δλόγυρά του. Δέν μπορούσε να τον συγκρατήσει, γιατί ο “Ιούδας ήταν μεγαλύτερος του και πὸς δυνατός.

Ζήτησε με τη ματιά του τη μητέρα του. Βρισκόταν εκεί κοντά. Μά ως που να προφτάσει ναρῆθῆ, εἰλοι εἰ κούκκοι του βάταν καταστρεμμένοι. Κι’ άρχισε ο Χριστός να κλαίη ενῶ ο “Ιούδας κομμάτιαζε τὸν τέταρτο κούκκο. Δέν έμειναν πια παρά μονάχα τρεῖς. Θύμωσε πολύ ο Χριστός με τους κούκκους του που στεκόγονταν έτσι ακίνητοι να τους καταστρέφουν. Χτύπησε δυνατά τις παλάμες του, σὰ νάθελε έτσι να

τους ξυπνήσει. Και τους φώναξε: — Μά πετάξτε λοιπόν! πετάξτε!

Κι’ άρχισαν άμέσως τὰ πουλιά να κινούν τὰ φτερά τους και μ’ ένα άνήσυχο κι’ άστατο πέταγμα, έφτασαν στη στέγη ζητώντας κάποιο καταφύγιο.

“Όταν ο “Ιούδας είδε τὰ πουλιά να πετοῦν στα λόγια του Χριστού, ξεσπασε σε κλάμματα. Ξερζύωσε τὰ μαλλιά του όπως κάνουν εἰ γριές στη μεγάλη τους θλίψη κι’ άγωνία, ριχτηκε στα πόδια του Χριστού και κυλιστηκε στη λάσπη σὰ σκύλος. Και τὸν παρράκλεσε έπειτα, έχοντας πάντα άγκυλιασμένα τὰ πόδια του, να τὸν κάνη κομμάτια όπως κομμάτιασε κι’ αυτός τους κούκκους του. Γιατί τὸν άγαπούσε ο “Ιούδας τὸν Χριστό και τὸν θαύμαζε! Τὸν λάτρευε μὰ και τὸν μισούσε!

“Η Μαρία που παρακολουθούσε τὸ παιχνίδι των παιδιών από μακριά, πλησίασε τώρα. Πήρε στην άγκαλιά της τὸν μικρό “Ιούδα και καθίζοντας τον έπειτα στα γόνατά της, τὸν χάιδεψε.

— Μικρούλη μου, τὸ εἶπε, δέν καταλαβαίνεις λοιπόν πὸς προσπαθείς για κάτι που κανένα ανθρώπινο πλάσμα δέν μπορεί να επιτύχη; Ποτέ σου πια μὴν επιχειρήσεις όμοιο πράμμα, αν δέν θέλεις νάσαι ε δυστυχέστερος άνθρωπος. Μήπως είναι δυνατό ναγωνιστής έναντιον εκείνου που με τὸν ήλιο ζωγραφίζει και δίνει ζωή στ’ άψυχα;...

Μετάφρ. Ν. ΤΟΥΤ.

ΟΙ ΟΜΟΡΦΕΣ ΜΕΡΕΣ

“Αχ! τί όμορφες οι μέρες μου σαν ήμουνα μικρός!... Σὸ πρόσωπο μου έλαμπε τὸ γέλιο κι’ η χαρά, μὴ ξέροντας ο κόσμος μας πὸς ήτανε μικρός. “Αχ! τί όμορφες οι μέρες μου σαν ήμουνα μικρός!...

“Η κάθε μία γλυκειά στιγμή πίσω της έφερνε άλλη κι’ αν κάποια τὸτ’ ήχνη και δάκρυα θλιβερὰ, σὸ λίγο έρχόταν η χαρά για να τὰ σβύσει πάλι. “Η κάθε μία γλυκειά στιγμή πίσω της έφερνε άλλη.

... Καθὼς ο ήλιος έγεννε χρυσόφλογος στη δάση, πόθοι στα στήθια μου ένιωθα να καίνε, οι πὸς τρελλοί κι’ έπληθα νέον όνειρο, προσὸ κάλλο να σβύσει. Καθὼ, ο ήλιος, έγεννε χρυσόφλογος στη Δύση.

Λίγως καμμιάν έννοια στο νοῦ και πάντα ευτυχισμένος, περνούσα τις ήμέρες μου σαν τὸ τρελλὸ πουλί και μπρὸς στα μάτια μου άνοιγε ο κόσμος μαγευμένος. Λίγως καμμιάν έννοια στο νοῦ, περνούσα ευτυχισμένος!...

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

Η ΑΝΘΟΥΛΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤ. Α. ΖΕΝΝΕΒΡΑΗ ΠΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΑΛΛΙΚΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑΝ

ΚΗΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ’ (Συνέχεια)

“Η Άνθούλα έσκυβε από πάνω του νακούνη, για να βεβαιωθῆ πὸς άναπνήθ ακόμα... “Ήταν τόσο ευχαριστημένη πρὸ όλίγου! Τι κακό έκαμε για να της στείλῃ ο Θεός τέτοια συμφορά; “Αν ο Γιάννης δέν ξανάνοιγε πια τὰ μάτια του;... “Αν δέν ξανάνοιγε ποτέ τὸ στόμα του να της μιλήσει;... Θα πέθαινε χωρίς να μάθῃ ποτέ πὸς τὸν άγαπούσε περισσότερο κι’ άπ’ τη ζωή της;

“Οχι, η καρδιά της διαμαρτυρόταν. Δέν ήταν δυνατό να ιδῆ τὸ Γιάννη να πεθαίνῃ. “Ω, αυτό όχι, όχι, ποτέ!... “Αλλά γιατί η λιποθυμία εκείνη βαστούσε τόσον ώρα;... “Αχ, τί να κάμῃ; “Αχ, πὸς να τὸν σώσει;...

Δέν είχε πια θάρρος. “Η άπελπισία την κυρίευε, οι λυγμοί την έπνιγαν... Σὸ λίγο έπεσε γονατιστή κι’ έπλησίασε τὸ κεφάλι της στο κεφάλι του Γιάννη. “Εκλεισε τὰ μάτια της κι’ άκούμπησε τὰ χέλι της στο μάγουλό του...

Θέ μου! μὴ βλέπει όνειρο; Μία αδύνατη φωνή προφέρει τὸνομά της και τὰ μάτια του Γιάννη άνοίγουν.

— Γιάννη! Γιάννη μου! τὸ φώναζει.

Και παίρνοντας τὸ χέρι τοῦ πληγωμένου, τὸ φιλεῖ και τὸ βρέχει με δάκρυα. “Εκείνος κάνει να της μιλήσει μὰ η Άνθούλα δέν τὸν άφίνει:

— Σώπα, σώπα!... “Ο γιατρός θάρθη σὸ λίγο... Ζῆς μὰ μὴ μιλάς...

Είχε ξαναβρεί την άταραξία της. “Ο Γιάννης πρέπει να σωθῆ. Κι’ ενῶ δέν τὸν άφίνει να μιλήσει, από φόβο μὴ τοῦ κάνη κακό, τοῦ σφουγγίζει τὸ αίμα που τρέχει άπ’ την πληγή του. Χωρίς να τοῦ λέη τίποτα, δέν σηκώνει τὸ βλέμμα της από τὸ πρόσωπό του. “Εκείνος κάθε τόσο άνοίγει τὰ μάτια για να βεβαιωθῆ πὸς η Άνθούλα είναι κοντά του’ άλλ’ από την άδυναμία τὰ ξανακλείνει.

“Ω, τί μεγάλες που φάνηκαν στην Άνθούλα οι ώρες εκείνες της άγωνίας και της προσδοκίας! Είχαν περάσει δυό δλάκερες από τη στιγμή που έφυγε ο πατέρας της και γιατρός δέν φάνηκε ακόμα. Τὸν βοήθη άραγε ο Φραντῆς η μήπως είχε πάει σ’ άλλον άρρωστο, σ’ άλλο χωριό;

“Επιτέλους άκούστηκε ο κρότος των πετάλων του άλόγου. “Η Άνθούλα έτρεξε στην πόρτα. “Ήταν ο γιατρός. Μπαίνει, πλησιάζει τὸν πληγωμένο, κοιτάζει την πληγή του και τραβᾶ ένα καθέτηρα από την έργαλειοθήκη του.

— Φραντῆ, κράτα καλά τὸ χέρι τοῦ παιδιού, και σὺ, Άνθούλα, φέγγε μας.

Μὴ φοβάσαι τὸ αίμα; Κοίτα μὴ σοῦ πέση τὸ λυχνάρι.

— Έννοια σας, γιατρέ, δὲ θα δειλιάσω.

“Ο Γιάννης έβγαλε μία κραυγή πόνου όταν ο γιατρός θέλησε να βρῆ με τὸν καθέτηρα τὴ σφαίρα. Κι’ η κραυγή εκείνη μῆκε ως τὰ βάθη της καρδιάς της Άνθούλας. Αιστάνθηκε τὸ χέρι της να τρέμῃ’ αλλά για να σωθῆ ο Γιάννης, εἰλοι έπρεπε να δείξουν άταραξία κι’ η Άνθούλα έβαλε όλη της τὴ θέληση και, με μία μεγάλη προσπάθεια, συνήλθε.

Τὸ πρόσωπο τοῦ γιατροῦ είχε γίνει σοδαρό. Μὲ τι προσοχή εξέταζε τώρα την πληγή! Τι θάλεγε άραγε;...

Σὸ λίγο στιγμές, που στην Άνθούλα φάνηκαν αἰώνες, έβγαλε τὴ σφαίρα.

— Νά τη! φώναξε. Είχε χωθῆ πίσω από τὸ κόκκαλο τοῦ ώμου. Τὸ παληκάρι μας θα σωθῆ!

Τὴν ίδια στιγμή, χωρίς καμμιὰ κραυγή, χωρίς καμμιὰ χειρονομία, η Άνθούλα έπεσε λιγοθυμισμένη στην άγκαλιά τοῦ πατέρα της.

“Όταν συνήλθε, ο γιατρός βρισκόταν κοντά της.

— Μικρούλα μου, της εἶπε, δέν κάνεις για νοσοκόμα. Δὲ μπορείς να βλέπεις αίμα.

— Γλύτωσε ο Γιάννης, γιατρέ; ρώτησε η Άνθούλα χωρίς ναποκριθῆ σὸ κείνο που της εἶπε.

— Έλπίζω, άποκρίθηκε σιγά ο γιατρός’ εκτός αν... άλλὰ όχι! στην έξοχή οι πληγές γιατρεύονται πὸς εύκολα παρά στα νοσοκομεία. “Ο Γιάννης δέν πρέπει να κουνηθῆ από τὴ θέση του. Θα μείνῃ εδῶ και θα τὸν περιποιηθαι η Άνθούλα.

“Ω, βέβαια που θα τὸν περιποιόταν, και μ’ όλη της τὴν καρδιά μάλιστα! “Αν ήταν στο χέρι της, ο Γιάννης θα γιατρευόταν άμέσως.

“Ο γιατρός, άφου έπλυσε την πληγή, της έβαλε άπάνω ένα γιατρικό και την έδεσε. “Επειτα έδωσε μερικές παραγγελίες, έδούστησε προπάντων άπόλυτη σιωπή, κι’ εἶπε στο δασοφύλακα να τὸν συνοδεύσει για να γυρίσει στο χωριό του.

— Στο γυρισμό, πατέρα, να εἰδοποιήσης τη μητέρα του, εἶπε η Άνθούλα. Κοίταξε να της τὸ πῆς με τρόπο, να μὴν τρομάξῃ και να μὴν άνησυχῆσει πολύ η καίμενη.

“Ο γιατρός είχε άφήσει κι’ εν’ άλλο γιατρικό. “Αν ο πληγωμένος δέν κοιμόταν, η Άνθούλα έπρεπε να τοῦ δίνῃ από μία κουταλιά κάθε ώρα, γιατί στην κατάστασή του ο ύπνος ήταν άπαράιτητος.

Οἱ δυό άντρες έφυγαν. “Η Άνθούλα πλησίασε πάλι στο κρεβάτι. “Ο Γιάννης αισθανόταν πόνους στην πληγή. Και ψιθύριζε:

— Διψῶ!

“Η Άνθούλα έχυσε άπ’ τὸ γιατρικό σ’ ένα κουτάλι, άνασήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ Γιάννη και τοῦ έδωσε να πῆ. Τῆς φάνηκε τότε πὸς εἶδ’ εν’ άμυδρό χαμόγελο στα χέλι τοῦ πληγωμένου που την ευχαριστούσε...

Οἱ ώρες περνούσαν, ύπνος δέν έρχόταν, η ταραχή μεγάλωνε... “Η Άνθούλα έπιασε τὰ χέρια τοῦ φίλου της και, πλησιάζοντας τὰ χέλι της στο μάγουλό του, τοῦ ψιθύρισε:

— Κοιμήσου, Γιάννη μου’ πόσο θα ευχαριστηθῶ αν κοιμηθῆς!...

Τὸ άθῶο εκείνο χείδεμα άραγε, η η ένέργεια τοῦ γιατρικού έφερε τὸ ευχάριστο αποτέλεσμα;... Σὸ λίγο ο Γιάννης ήδούχασε, τὰ μάτια του έκλεισαν κι’ ο ύπνος τοῦ άποκοίμισε τὸν πόνο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὰ χαράματα γύρισε ο Φραντῆς, φέρνοντας μαζί του και τὴ Δεμάραινα. “Εκανε σαν τρελλή η δυστυχισμένη μάνα...

— Δέν είναι τίποτα, της εἶπε άμέσως η Άνθούλα. “Ο γιατρός λέει πὸς θα γλυτώσει!

Κι’ έκαμε να την άγκαλιάσει. “Αλλά η λύπη πρέπει να είχε ταραξεί πολύ την καλή εκείνη γυναίκα. Γιατί αντί ναγκαλιάσει κι’ αυτή την Άνθούλα, όπισθοχώρησε κι’ έπειτα, χωρίς να της πῆ λέση, πλησίασε τὸ κρεβάτι και κοίταξε τὸ παιδί της.

Πόση άγάπη φανέρωναν τὰ βλέμματά της! “Ήθελε να κρατήσῃ τὸ Γιάννη στην άγκαλιά της και να τὸν νανουρίσει ακόμα, όπως σαν ήταν μικρό παιδί. “Εκάθησε κοντά στο κρεβάτι, στην καρέκλα της Άνθούλας, και δέν έννοούσε πια να παραχωρήσει σὸ κανένα τὴ θέση της. Δικός της ήταν ο Γιάννης!... Κανένας άλλος δέν τὸν άγαπούσε περισσότερο άπ’ αυτή!...

“Αρχίζει να ξημερώνῃ και τὸ φῶς έμπαινε από τὰ τζάμια τοῦ παραθύρου. Ψυχρὸς φυσούσε ο άέρας της αύγῆς. “Η Άνθούλα άνέβηκε στην κάμαρά της, πήρε τὸ σάλι που της είχε άγοράσει ο πατέρας της, και τόλιξε μ’ αυτό τὰ πόδια τοῦ πληγωμένου.

“Ενῶ η Δεμάραινα ρωτούσε την Άνθούλα για τὸν τραυματισμό τοῦ γιου της και για ὅσα είχε πῆ ο γιατρός, τὸ πρόσωπό της έπαυσε μίαν άγρια σχεδόν έκφραση. “Επιτέλους δέν μπόρεσε να κρατηθῆ και, τραβώντας την κοπέλλα σὸ μίαν άκρη της κάμαρας, της εἶπε άπότομα:

— Μονάχο του χτυπήθηκε τὸ παιδί μου, εἰ;

— Χριστέ και Παναγιά! έκαμε η Άνθούλα. Τί λές, κυρά-Δεμάραινα;

— “Εκείνο που σοῦ λέω! Θέλησε να

σκοτώθη, γιατί είχε βαρεθή πιά τή ζωή του. Έδωσε μιὰ πιστολιά για νά γλυτώση μιὰ για πάντα!..

— Δέν είν' αλήθεια!.. όχι, δέν είν' αλήθεια αυτό!..

— Μά εγώ ξέρω τί ύπόφερε τὸ κακόμοιρο τὸ παιδί μου αὐτὸν τὸν καιρό. Οὐτ' ἔτρωγε, οὐτε κοιμόταν!..

— Μά τί είχε λοιπόν; Γιατί ἐμένα δέν μοῦ ἔλεγε τίποτα;

— Ἐννοια σου καὶ τῆς ἑστέρας καὶ σὺ σάν καὶ μᾶς, μά ἔκανες πὼς δέν τὸ βλέπεις καὶ δέν τὸ νοιώθεις... Ἐ, δέν εἶχες ἀδικο. Πάντα ἕνα κορίτσι κοιτάζει πὼς νὰ καλοπαντρευτῆ.

— Μά τί λόγια είν' αὐτά; φώναξε ἡ Ἀνθούλα. Κυρὰ-Δεμάρανα, σέ παρακαλῶ πολὺ θέλω νὰ μάθω ποιά λύπη βασάνιζε τὸ Γιάννη. Ἐχω δικαίωμα νὰ τὸ μάθω, γιατί τὸν ἀγαπῶ ὅσο τὸν ἀγαπᾶς καὶ σὺ κι' ἂν πεθάνῃ, θαρρῶ πὼς γρήγορα θὰ κάμουν καὶ τὸ δικό μου σάβανο.

— Ἐσύ; ἐσύ τὸν ἀγαπᾶς, ποῦ θὰ πάρης τὸ γιό τῆς κυρᾶς-Εἰρήνης;

— Ἐγώ; φώναξε ἡ Ἀνθούλα. Ρώτησε τὸν πατέρα μου νὰ σοῦ πῆ τί ἀπάντηση τοῦ ἔδωσα.

— Τί δηλαδή; τοῦ εἶπες πὼς δέν τὸν θέλεις;

— Τοῦ εἶπα πὼς δέν θὰ πάρω οὔτε αὐτόν, οὔτε κανέναν ἄλλο.

— Οὐτε τὸν Γιάννη;..

— Ὡ, τὸν Γιάννη!..

κρίθηκε ὁ δασοφύλακας, βγάζοντας ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα κουρελόχαρτο τοαλακωμένο· σέ λίγο θὰ τὸ μάθουμε.

— Ἀὐς νὰ τοῦ ἔστησαν καρτέρι, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν; ρώτησε μὲ φρίκη ἡ μητέρα.

— Ὁ Γιάννης δέν εἶχε μαζί του ὄπλο, εἶπε τότε ἡ Ἀνθούλα ἄλλος τοῦ ἔρριξε, γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ ἢ κατὰ λάθος, δέν ξέρω. Ἐγὼ ἄκουσα τὴν τουφεκιά κι' εἶδα τὸ Γιάννη νὰ πέφτῃ. Ἡ τουφεκιά βγήκε μὲς ἀπ' τὰ πυκνά χαμόκλαδα, ἔχει πολὺ μακριὰ ἀπ' τὸ παράθυρό μου.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Γιάννης βόγγησε

τὸν ἄρρωστο καλύτερα. Ὁ ὕπνος ἦταν πολὺ καλὸ σημάδι.

— Ἐχει γερὴ κράση ὁ γιός σου, κυρὰ-Δεμάρανα, καὶ γι' αὐτὸ θὰ σωθῇ ἡ γερὴ κράση εἶναι ὁ καλύτερος γιατρός.

Ὁ δασοφύλακας ὅστόσο δέν ἔχανε τὸν καιρὸ του. Εἶχε μαντέψει πὼς ὁ ἔνοχος ἦταν ὁ λαθροκυνηγὸς ἐκεῖνος ποῦ εἶχε καταδικασθεῖ ἀπὸ τὸ κακούργο δικαίειο. Μά μεγάλη ὑποκρισία, ὁ κακούργος εἶχε καταφέρει νὰ κινήσῃ τὴ συμπάθεια τοῦ διευθυντῆ τῶν φυλακῶν κι' αὐτὸς ἐνέργησε νὰ τοῦ χαρισθῇ ἡ μισὴ τοῦ ποινῆ. Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ βγήκε καὶ γύρισε στὸ χωριό του, μὴ μόνον σκέψη εἶχε· νὰ ἐκδικηθῇ τὸ Γιάννη!

Τὸν παραφύλαξε, εἶδε πὼς κάθε νύχτα πήγαινε στὸ παράθυρο τῆς Ἀνθούλας καὶ, στὴν παραφορὰ τοῦ πάθους του, χωρὶς νὰ συλλογιθῇ καμμιά συνέπεια, ἐπιχείρησε νὰ τὸν σκοτώσῃ. Εὐκόλα βρέθηκε ἡ ἀπόδειξη τῆς ἐνοχῆς του: ἦταν τὸ χαρτί ἐκεῖνο τὸ ζαρωνικό καὶ μισοκαμμένο, ποῦ εἶχε βρεῖ ὁ Φραντῆς κοντὰ στὸ μέρος ποῦ ἔπεσε ὁ Γιάννης. Αὐτὸ εἶχε μεταχειρισθῆ ὁ φονιάς γιὰ νὰ στουμπώσῃ τὴ γόμωση τοῦ ὄπλου του. Κι' ἦταν ἕνα κομμάτι ἀπὸ ἕνα γράμμα ποῦ τοῦ εἶχε στείλει καίνας τῆς ἡμέρας ὁ ἀδερφός του ἀπὸ τὴν ξενιτιά. Τὸ ἄλλο μισὸ τὸ βρήκαν στὴν τσέπη του. Τί ἄλλη ἀπόδειξη λοιπὸν ἤθελαν; Καὶ τὸν ξανάπιασαν ὅπως τοῦ ἀξίζε καὶ τὸν ἔχρισαν στὴ φυλακή.

Ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ὁ Γιάννης καλυτέρευε. Εἶχε ὄρεξη, κοιμόταν ἡσυχα, ἡ πληγὴ του ἄρχισε νὰ κλείνῃ. Τὸν εἶχαν καθήσει σὲ μιὰ ἀψηλὴ πολυθρόνα ποῦ τὴν ἔφεραν ἀπὸ τὸ μέγαρο. Ἀλλὰ ξαναγυρίζοντας στὴ ζωὴ, ὁ νέος κυριεύει τὰν πάλι ἀπὸ τὴ θλίψη του... Ἡ μητέρα του, ποῦ μάντευε

Ὁ Γιάννης ἄρχισε νὰ κλαίη...

Καὶ τὸ παρθενικὸ πρόσωπο τῆς Ἀνθούλας φωτίστηκε ἀπὸ αἰσθημα γλυκό. Ἡ καρδιά τῆς ἀνέβηκε στὰ μάτια τῆς καὶ στὰ χεῖλιά τῆς καὶ τὰ μάγουλά τῆς ποῦ ἦταν τόσο χλωμά ἀπὸ τὴ λύπη, κοκκίνισαν.

Ἀδρόμματα τότε ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ χωρὶς ἄλλη λέξη, ἡ Ἀνθούλα ἔσπρωξε στὴ φιλόστοργη αὐτὴ ἀγκαλιά.

— Ἀφοῦ ἀγαπᾶς τὸ Γιάννη, φώναξε ἡ Δεμάρανα μὲ μεγάλη συγκίνηση, θὰ τὸν γλυτώσουμε! Ἡ χαρὰ θὰ τοῦ δώσῃ ζωὴ... Ἀν ἔμως δέν χτυπήθηκες μονάχος του, ποῖός ἦθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ;

— Ἀλήθεια, αὐτὸ δέν τὸ σκεφθήκαμε, εἶπε ἡ Ἀνθούλα.

Καὶ φώναξε τὸν πατέρα τῆς, ποῦ ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ ἦρθε ἡ μητέρα τοῦ Γιάννη, καθόταν ἀπέξω. Μπήκε τότε στὴν κάμαρα κι' ἡ Ἀνθούλα τὸν ρώτησε: — Πατέρα, ποῖός νὰ χτύπησε τὸ Γιάννη;

— Κάποιον βάζει ὁ νοῦς μου, ἀπο-

τί γινόνταν στὴν καρδιά του, ἅμα τὸν εἶδε ἀρκετὰ δυναμωμένο ὥστε νὰ μπορῇ νὰ ὑποφέρῃ κάποια συγκίνηση, πήρε τὴν Ἀνθούλα κατὰ μέρος καὶ τὴ ρώτησε: — Πές μου καθαρά, κόρη μου, τὸν ἀγαπᾶς τὸ Γιάννη καὶ τὸν θέλεις γι' ἄντρα σου; — Ἡ τὸ Γιάννη θὰ πάρω, ἢ κανένα! — Τότε λοιπὸν νὰ τοῦ τὸ πῆς, νὰ τοῦ τὸ πῆς ἐσύ ἢ ἴδια. Ἐκεῖνος δέν θὰ τολμήσῃ βέβαια ποτὲ νὰ σοῦ κάνῃ λόγο, ἀφοῦ νομίζει πὼς ἔχεις δώσει ὑπόσχεση ἄλλου... (*Ἐπειὶ τὸ τέλος)

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΝΕΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ", ΤΟΥ 1925

Τὸ Ε' Κεφάλαιο τοῦ Ὁδηγοῦ, (§ 3, φυλλάδιον 16, σελ. 126) τὸ Ἐσπαθώμα δρίζεται ὡς ἑξῆς: «Ἐπεκράτησε στὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως νὰ ὀνομάζεται Ἐσπαθώμα ἡ ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ ἀπὸ ἄλλον συνδρομητὴ ποῦ φροντίζει μὲ ἀγάπη γιὰ τὴ διάδοση τοῦ περιοδικοῦ μας. Καὶ γιὰ νὰ ὑποβάλῃ καὶ νηὺν-μειβῇ τὸν εὐγενικό αὐτὸ ἔργο τῶν φίλων τῆς, ποῦ γίνεται πρόθε-νος ἐνὸς μεγάλου κολοῦ στὸν παιδικὸ κόσμον καὶ γενικά στὴν κοινοῖα, ἡ Διάπλασις ἱδρύσει τὸν Διαγωνισμό Ἐσπαθώματος. Πραγματικῶς, τὸ Ἐσπαθώμα ἐδερνεῖται ἄμεσως τὸν παιδικὸ κόσμο κι' ἐμμέσως τὴν κοινοῖα, γιατί διαδίδει ἕνα περιοδικὸ ποῦ ἡ μορφωτικὴ του δύναμη εἶναι ἀπ' ὅλους ἀναγνωρισμένη. Ἀλλὰ πρέπει τώρα νὰ προσθέσω καὶ τοῦτο: ἂν ὑπάρχῃ, ἂν ᾖ ἄκομα τὸ περιοδικὸ αὐτὸ, εἶναι μόνο ἀπὸ τὸ Ἐσπαθώμα.

Τὸ Ἐσπαθώμα ἀναπληρώνει κάθε χρόνο τὰ κενά, δηλ. ἐκείνους «πλήρη τὰ στελέχη» τῶν συνδρομητῶν καὶ φέρνει τὴν ἰσορροπία, τὸ ἰσοζύγιον. Χωρὶς αὐτὸ, ἡ Διάπλασις θάναγκαζόταν νὰ διακόψῃ τὴν ἐκδόσιν τῆς. Γιατί, μεγαλώνοντας, σιγά-σιγά οἱ παλιοὶ συνδρομηταὶ τῆς θὰ τὴν ἀφάνην ὅλοι καὶ νέοι δέν θὰ ἔρχόνταν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν. Καὶ τοῦτο πάλι γιατί, καθὼς ἔξορτε, ἡ Διάπλασις οὔτε ἀγγελίαις στὸν τύπο δημοσιεύει, οὔτε ρεklamέους στοὺς τοίχους κολλᾷ, οὔτε πρᾶκτορες, ἀνταποκριτὲς κι' ἀντιπροσώπους ἔχει. Οἱ πρᾶκτορες τῆς, οἱ ἀνταποκριτὲς τῆς, οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς εἶναι οἱ ἴδιοι οἱ συνδρομηταὶ τῆς. Σ' αὐτοὺς ἔχει ἀναθέσει τὴν διάδοσιν τῆς καὶ τὴν ὑπαρχὴ τῆς. Ἐσπαθώματι οὗτοι; Ὑπάρχει! Ἀδιαφοροῦν; Πεθαίνει! Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ, ἡ ἀληθινὴ σημασία τοῦ Ἐσπαθώματος.

Περὶ τὸ τώρα νὰ πῶ, ὅτι ὄχι μόνο τὴν ὑπαρχὴ τῆς, ἀλλὰ τὴ βελτίωσιν τῆς, τὴν προόδον τῆς, τὴν χρεωστῆ στὸ Ἐσπαθώμα. Αὐτὸ τῆς ἐπιτρέπει, τῆς δίνει τὰ μέσα νὰ γίνεται *διόλου καλύτερη*. Κι' ἄκομα ἐλπίζει ὅτι μὲ τὸ Ἐσπαθώμα θὰ μπορῆσιν κάποτε καὶ νὰ μεγαλώσῃ. Θυμᾶστε τί σὰς εἶπα τὴν ἄλλη φορὰ, στὴν πρόσκλησίν μου: Τὸ σπῆτι μας δέν μᾶς χωρεῖ πιά. Πρέπει νὰ μεγαλώσῃ χωρὶς ναυδῆσῃ τὸ νοκί, δηλαδή ἡ συνδρομὴ Κι' αὐτὸ θὰ κατορθωθῇ μόνο κι' ἕνα δραστικὸν ἐκ μέρους σας Ἐσπαθώμα. Ἐσπαθώσατε ὅλοι, κάμειτε ἀπὸ ἕνα τουλάχιστον νέο συνδρομητὴ, δικλασιασθῆτε, καὶ θὰ ἴδῃτε γρήγορα καὶ τὴ Διάπλασιν σας διπλῆ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν! Αὐτὸ μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ γίνῃ φέτος. Ἴδου οἱ ὅροι τοῦ Διαγωνισμοῦ Ἐσπαθώματος. Τοὺς ἔχει κι' ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, ἀλλὰ βάζω κι' ἐδῶ τοὺς κυριότερους, γιὰ νὰ τοὺς μάθουν κι' οἱ νέοι συνδρομηταὶ ποῦ δέν ἐγγράφησαν ἀπ' τὴν ἀρχὴ τοῦ χρόνου καὶ θὰ μπορῆσουν κι' αὐτοὶ νὰ ἔσπαθώσουν. Γιατί πρέπει φέτο νὰ ἔσπαθώσουν ὅλοι, ὅλοι!

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 25ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΕΞΕΣΠΑΘΜΑΤΟΣ

Α'.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ἐσπαθώματος εἶναι ἐτήσιος. Ὁ ἀρχιστὴν τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1924, θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου 1925 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσους, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν ἐγγράψῃ νέους συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμηνίους ἢ τριμηνίους.

Β'.—Οἱ ἐγγράφοντες νέους συνδρομητὰς λογαριάζονται ὡς διαδιαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὄψῃ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφεύσας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν λογαριάζεται ὡς διαθέσας 52 φύλλα· ὁ ἐγγράφων ἑξαμηνίον, 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τριμηνίον 18 φύλλα· δύο συνδρομητὰς ἐτησίους, 104 φύλλα κτλ.)

Ἐπὶ τῆ βᾶσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα θ' ἀπονειμῶνται ὡς ἑξῆς: **Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως**:—Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονειμῆθῃ πρὸς δεκαπέντε μόνον, ἢτοι ἐκείνους, οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1925, θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντως ὅμως ὄχι ὀλιγότερα τῶν 780.)

Ἐάν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, θὰ βραβευθοῦν καὶ ὅσοι αὐτοί, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐξ αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα, θὰ ἀνακηρυχθῇ Κορυφαῖος, θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ εἰκὼν του, καθὼς καὶ τὸν λοιπὸν βραβευομένων, ἂν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἐν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ Μικροὶ Σχολῶγοι ἢ Ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων. θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων.)

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβεῖου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν

ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος (ἢτοι μόνον τοῖσι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομῆ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ τίποτα ἄλλο ἐκτὸς αὐτῶν).

Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων τὰ ὅποια διαθέσει ἕκαστος· καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ 60 λεπτά δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης λεπτὰ 40. (Παραδείγμα: ὁ χάριν· ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν μὲν εἶναι Κορυφαῖος, θὰ παραγγεῖλῃ βιβλία ἀξίως δραχμῶν 90 (150×60), ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δρ. 60 (150×40).)

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως:—Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους οἱ ὅποιοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1925 θὰ ἔχουν διαθέσει ἀριθμὸν φύλλων μέχρι τοῦ ἡμισσοῦ τουλάχιστον τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν των, οἱ εικοσιπέντε πρώτοι κατὰ σειρᾶν, οἱ ὅποιοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐάν δὲ συμπῆσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθῶν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ δεύτερον Βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ὅλων τούτων, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τοὺτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδομένων, μὲ μόνον τὴν διαφοράν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ 40 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ λοιποὶ λεπτὰ 30.

Ἐπαινος:—Ἐπαινος θ' ἀπονειμῆθῃ πρὸς πάντας τοὺς ὀιποὺς καὶ θὰ τοὺς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογὴν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδομένων, ἀξίως 20 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

- 1.—Ἐκτὸς ἐ τῆ σί αν συνδρομητῶν δύναται τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμηνίους καθὼς καὶ τριμηνίους. Πῶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ἀπὸ τοῦ ἀντιτίμου.
- 2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφῃ τις συνδρομητὰς, πρέπει νὰ στείλῃ ἐκάστοτε τὸς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, ἔκτε ἀναβολῆς, χωρὶς δηλαδή νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.
- 3.—Ἐγγράφῃ νέον συνδρομητοῦ διὰ νὰ λογαριωθῇ ὡς Ἐσπαθώμα, πρέπει δ' ἐγγράφῃν αὐτὸν νὰ ἔχῃ πληρώσει τὴν συνδρομὴν του καὶ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος. Δέν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδάνυμον.
- 4.—Ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρου λογαριάζεται ὡς Ἐσπαθώμα τοῦ κατεβάλλοντος τὴν συνδρομὴν του. Ἐπίσης θεωρεῖται Ἐσπαθώμα τοῦ ἐμβάλλοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἴδιου ἔτους ἀνανέσιος τριμηνίου ἢ ἑξαμηνίου συνδρομῆς νέον συνδρομητοῦ, ἐγγραφεύσας τὸ πρῶτον εἰς ἕν' αὐτοῦ εἰς ἕν' ἄλλου. (Ἡ ἀπευθείας ὁμοῦ ἀνανέσιος τῶν τριμηνίων ἢ ἑξαμηνίων δέν λογαριάζεται εἰς τὸ Ἐσπαθώμα).

ΚΑΝὼΝ ΓΕΝΙΚΟΣ:—Ἀπαγορεύεται πᾶσι μεταβίβασις καὶ μεταγραφή Ἐσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ἐσπαθώματος, γενομένης ὑπ' ἄλλου οἰουδήποτε καὶ ἐγγραφεύσας ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματι του, οὐδόπως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγράφοντες ἐπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώσουν ἐκάστοτε συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀπὸ τὸ φύλλο τῆς 6 Δεκεμβρίου ἀρχίζουσιν τὰ νέα μυθιστορήματα:

- 1.—**ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ** τοῦ Danrit, συνέχεια τῶν «Βαπτιστικῶν τοῦ Ναπολέοντος».
- 2.—**Ἡ ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΘΩΜΑ** τῆς Καρ Colombe, βραβευμένο ἀπὸ τὴ Γαλλικὴ Ἀκαδημία.
- 3.—**ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ** τῆς Κυρὰ-Μάρθας, γιὰ μικρὰ παιδιὰ.

Καὶ τὰ τρία πλουσιότατα εἰκονογραφημένα.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΝΑ ΚΑΡΑΒΙ

Αριθ. Έργο. 47

Θυμάμαι ακόμη κείνο τ' απόγεμα που το βλέπαμε από μακριά να νύχτα, ανεβοκατεβαίνοντας στα κύματα, με τα πινιά του απλωμένα και φουσκωμένα από το βραδυά αεράκι, να κλίνει λίγο από τη μία μεριά. Ήταν μεγάλο, πολύ μεγάλο το καράβι αυτό. Είχε τρία κατώγια. Καταλάβαμε πως έμπαινε στο λιμάνι μας και καθήσαμε να το κοιτάζουμε ως προς τ' άγνωστο. Πώς μ' έβλεπε να βλέπα καράβια μεγάλα ή μικρά, καϊκάκια, βαρκούλες, να χωνάται ή να γυρίζουν με το πανί, από την άνοιξη θάλασσα! Τι χαριτωμένους έβλεγουμε που κάνουν οίοντιον κατορθώσουν να μπουν επί τέλους στο λιμάνι!

Κε.νη τη βραδιά μύριζε σιρόκος και το λιμάνι μας τ'όταν πολύ. Έλεγα πολλοί πως ή; αβριο θά'δινάμωμε, και μερικοί ναυτικοί μάλλον συμβούλευσαν τον καπετάνιο τη νύχτα να φύγει... Δέ θυμάμαι γιατί είχε έρθει αυτό το καράβι. Μπορεί ποτέ κανείς ν'άποφυγή το μοιραίο; Πραγματικώς την άλλη μέρα ήταν μιά φοβερή σφοκάδα, κι επειδή έβραμα τι θέμα παρουσιάζει το λιμανάκι μας κάθε φορά που φυσά σιρόκος, συμφωνήσαμε να κόψουμε ένα περιπλοκό στο κάστρο, που από κάτω του φαίνεται ολόκληρο το λιμάνι, κι' ακόμη πέρα ή; πέρα μακριά ή' άνοιξη θάλασσα. Και παύσει ένα περιεργό χρώμα αυτές τις μέρες ή' θάλασσα, γαλοζοπράσινο άνοιξη τ'ά τάλεγε κανείς, μά' κάλι δεν μπορεί να το προσδιορίση. Ω, τι θέμα από ψηλά! Τα κύματα πελώρια άκολούθουσαν το ένα τ'άλλο, από πέρα, κι' έφθαναν με μανία και έσπασσαν στην παραλία και στους βράχους.

Και νά, το καράβι μόνο κατάμονο, — γιατί τις βαρκούλες και τα καϊκάκια είχαν κροβλήσει και τα είχαν σφύρι έξω, — στη μέση του λιμανιού, δεμένο στο βράχο άπ' τη μία μεριά με χονδρές άλυσίδες, και κρατημένο με την άγκυρα άπ' την άλλη, να αγωνίζεται να κρατηθή στην ίδια θέση, για να μή το παρασύρουν τα κύματα και το πετάξουν σάν παιχνιδάκι στις ξέρες. Τι φοβερή άγωνία που μας έπαιρει! Θαρρόσαμε πως από στιγμή σε στιγμή θάσπαζαν τα σχοινιά κι' οι άλυσίδες, και το καράβι θά βρισκόταν κιά στο έλεος τών κυμάτων.

Και νά, ή άλυσίδα του βράχου κόπηκε από ένα δυνατό τέμπομα, που τόκαμε ένα πελώριο κύμα, βυθίζοντας το καράβι στα μεσουράνια. Για μερικά στιγμές κρατείται ακόμη από την άλυσίδα της άγκυρας' αλλά ως τότε... Θά τόχω στο νού μου αυτό το καράβι πάντα, έτσι όπως το έβλεπα τις τελευταίες του αυτές στιγμές. Για μιά στιγμή σκάνεται πολύ ψηλά και σχεδόν άμέσως όρμα, λές κι'

έλευθερώθηκε από τα δεσμά του. Ακούγεται ένας τρομερός κρότος και από το πριν καράβι, δεν βλέπεις πιά παρά έναν άμορφο σωρό, που σιγά-σιγά σκορπίζεται και γεμίζει ολόκληρο το λιμάνι, και πιά έξω ακόμη, με άμέτρητα μεγάλα και μικρά συντρίμια.

Μόσσα

ΟΝΕΙΡΟ

Αριθ. Έργο. 48

Φόβος μ' έπιασε για μιά στιγμή. Το σώμα μου έτριψε όλο και όύτε να κουνήθω δε μπορούσα... Έμουν μέσα στο νερό, σ' ένα μεγάλο ποτάμι, χωρίς κι' έγω να καταλάβω πως έπιασε. Πήρα θάρρος σε μιά στιγμή κι' άρχισα να παλαίβω με τα νερά, που άλλοτε με χτυπούσαν στα στήθια, άλλοτε στα μούτρα, στο κεφάλι, στα χέρια.

Με άπελπίσια και άβυσμνή φωνή φώναζα βοήθεια, αλλά κανείς δεν έρχότανε. Και στο σημείο αυτό που κινδύνευα να χάσω τη ζωή μου, βλέπα μπροστά μου μιά μεγάλη πέτρα την άγκαλιάζω, κρατιέμαι άπ' αυτή για να σωθώ. Μά κι' αυτή φαίνεται δεν ήταν καλά στερεωμένη και κουνιόταν με' στα νερά. Η τρομερή πάλι με κούρασε τόσο, ώστε έξαντλήθηκα πιά. Και στο σημείο αυτό, μπράβι με όρμη πέφτω σ' ένα χανδακί. Άπ' το βράχ χτύπη ήρω στα στήθα μου και... τι φαντάζεστε συνέβαινε; Μουσική στον ιδρώτα και κρατώντας στην άγκαλιά μου το μαξιλάρι, είχα πέσει κιά' άπ' το κρεβάτι μου!!

Πανεμένη Ψυχή

ΠΕΡΝΑ, ΔΙΑΒΑΘΗ...

Αριθ. Έργο. 52

Πέρνα, διαβάτη της ζωής, και σφραγισμένο σου βήμα, μακριά από αυτό το μέρος της χαράς της άνελευθέρης και άδολης. Γιατί το χέλι σου που ό' πόνος τάχει μικράνη, άνοιξαν σ' ένα χαμόγελο και τα δάκρυα άπό τα δάκρυα μάτια π'ήσαν μιά φωτειράδα. Τι θύμισες τάχα σου φέρνει ή ζωντανή αυτή εικόνα; Γιατί δεν μιλάς;... Δεν άκούς;...

Τά κρυστάλλινα γέλια που από άλλα κέλι βγαίνουν, σε καθήλασαν στη γή; Το χαμόγελο που για μιά στιγμή φώτισε το στυγερό σου πρόσωπο, γιατί σβύστηκε άμέσως; Αυτάσαι και φόνους! Πόση λαχώρα δεν βλέπω σιά μάτια σου τά βυσμμένα! Λαχώρα για να φτάσης μιά δρα άρχιτερα στο μοιραίο σου τέλος, κι' έκει να ξεκουράσης το άποσταμένο από τά χρόνια σώμα σου.

Πήγαμε λοιπόν, διαβάτη κουρασμένη της ζωής, έκει που θέλει ή ψυχή σου... Άγκάλιασε τον ύπνο του θανάτου! Και την εικόνα ποδές με τά πανώρια, ά ξενώνα στα παιδάκια, έβγασε τη! Τίποτα δε μη θυμάσαι και θύμισες

ας μη ξεχνούμε στα στήθη σου, γιατί την επιθυμία να ζήσης ξανά τη ζωή σου φέρνουν. Και τότε, ώ, τότε, πόσο θλιβερός δεν θα σου φαίνεται ό δρόμος που τραβάς!... Άφισε τά κάθε τι να τραβή το δρόμο που ή Ειμωρημένη τού χαράσαι.

Κι' αυτά μιά μέρα θα σωριασθούν από το βάρος τών χρόνων τών, σκαβόλα φοιχτό πιά της ζωής. Τώρα δε χρυσών τη ζωή τους, που τόσο γρήγορα κιά' άς ζουν μέσ' στα παιχνίδια και την τρελή χαρά. Το μέλλον δεν πρέπει να τά φοβίζει...

Χαλιουκτοπούλα

ΕΝΑ ΜΑΘΗΜΑ

Αριθ. Έργο. 49

«Κοίταξε, τι μεγάλος που είμαι, μπαμπά», είπε ο Κωστήκης μιά πρωινή, λίγα λεπτά μετά την άνατολή του ήλιου, δείχνοντας τον ήλιο του που έφτανε ως τον άντικρυνό λόφο.

Ο πατέρας δεν είχε τίποτα Μεσημέριασε. Ο ήλιος βρισκότανε στο ζενιθ.

Τότε έδειξε ο πατέρας με το δάχτυλο τον ήλιο του γιου του που ήτανε τόσοσ-δά στα πόδια του, και του είπε: «Ορίστε, παιδί μου, το μαγαλειό σου!»

Τό παιδάκι χαμογέλασε λυπημένα. — Βλέπεις; έκολούθησε ο πατέρας. Πρόσεξε το αυτό, γιατί δεν συμβαίνει σάν ήλιο μονάχα; Όποιος μεγαλώνει με ζένη δύναμη, πολύ γρήγορα θα καταλάβη τη μικρότητά του και θά ιδή χαμένο το μαγαλιό του. Μονάχα κείνος που με τά ίδια του τά χέρια μεγαλώνει και δοξάζεται, μπορεί να καμχέται και να κμαρώνη. Αυτό, παιδί μου, θέλω να τό θυμάσαι, γιατί είναι ένας άπ' τους άπειρους νόμους της ζωής.»

Ίδανό Όραμα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

Αριθ. Έργο. 51

Αυτό πατάδες, ένας Ρωμαός κι' ένας Έβραϊός, μάλλον ποιοί έχουν περισσότερες γιοιές, οι Χριστιανοί ή οι Έβραϊοί. Στο τέλος αποφάσισαν, για να μή μαλώνουν άδωκα, να λήθ ένας-ένας από μιά γιοιή και να τραβή μιά τρίχα από τά γένεια του άλλου. Άφου λοιπόν είχε καθέννας τους μερικές γιοιές, π. χ. τά Χριστογέννητο, το Πάσχα, τη Σχηνοπηγία κτλ., λέει ο Ρωμαός: — Έμεις έχουμε και τών Άγιών Πάντων.

Και τραβεί όλα τά γένεια του Έβραϊού. (Αϊνί) Κόρη τών Άθηνών

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Ντουκου, έψ φάχνει να βρή το χαμένο δαχτυλίδι της, φωνάζει: — Παιδιά! Όποια μου βρή το δαχτυλίδι μου, θά μου δώση μιά δραχμή!

Νέος Τιμοκατάλογος ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1898) από τους έκδοθέντας 24 τόμους υπάρχουν ακόμη μόνον οι εξής εξη: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, και 20ός. Έκαστος τόμος δρ. 20, ταχυδρομικός δε άποσταλλόμενος δραχ. 21 διά το Έσωτερικόν και δραχ. 25 διά το Έξωτερικόν.

Της Β' Περιόδου (1894-1923) υπάρχουν όλοι οι έκδοθέντες τόμοι, 30 εν όλω. Έκαστος τόμος άρραφος, δρ. 60 και ραμμένος δρ. 65. Ταχυδρομικά τέλη έκαστου τόμου προστετέα εις τάς άνω τιμάς: Διά το Έσωτερικόν δραχ. 2 ή άρραφος και δρ. 6 ή ραμμένος, διά δε το Έξωτερικόν δρ. 12, — είτε άρραφος είτε ραμμένος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ, Άθήνα, 38 Ερμιόπουλου 17 Νοεμβρίου 1924.

ΣΑΣ συνιστά τη σημερινή μου προκήρυξη να το ξεπαθήμα διαβάστε τη καλά, καταλάβετε τι σημασία έχει το ξεπαθήμα αυτό και άρχιστε άμέσως τις άνεργείας σας. Σας εδωκόμουν πολύ και τά Νέα του 1925. Το Δελφινάκι, ή Κόρη του Γέρο-Θωμά, τό Σπην Έξοχία, είναι άναγνώσματα για μεγάλα παιδιά, για μικρά, γι' άγρια, για κορίτσια, για όλους! Εύθες από το πρώτο φύλλο του Δεκαμήριου, θά ιδήτε και οεις ότι ό τόμος του 1925 θά είναι φραιότερος από κάθε προηγούμενο.

Ο Χαράλαμπος Χατζημουσμάς από την Αίγυπτο που μου έστειλε 15 δραχμάς για τόν έρανο, μου γράφει όχι μόνο στας Άθήνας, αλλά και σ' όλες τις μεγάλες πόλεις του Έλληνισμού έπρεπε να στηθούν Μνημεία στον Πολέμη, κι' από παιδική μάλιστα πρωτοβουλία, γιατί ο Πολέμης είναι ό μόνος μας ποιήτης που ενδιαφέρθηκε τόσο για τά παιδιά κι' έγραψε όρατα ποιήματα κατάλληλα για την διαπλάση της παιδικής ψυχής. Άλλώς τε, προσθέτει «ή τιμή τών τριώντων». — Πολύ σωστά. Άλλ' ός κέρωμε τώρα ήμας εν Χμνηστο στην πρωτεύουσα και για τάλλα, άγώτερα, άς φροντίσουμε άλλοι. Να ιδούμε όμως θά γίνη; Άδω άκουθε πολλή, έργα όμως, για την ώρα, βλέπω λίγα. Άς είναι έχ υμε, καιρό.

Χαιρώ, Πεθαμένη Άριστιδή, που ή παρατήρησίς μου σ' έκαμε να έξετάσεις καλύτερα τόν χαρακτήρα σου. Έγώ θιν τά είπα για βέβαιο πως έχεις αυτό το ελάττωμα' άποψία μόνο έξεφρασα από δσα μου διηγήθηκες. Άν σου τάρα νομίζεις πως τό έχεις κι' ίως κληρονομικό, πρέπει να βίλεις ελη τη θέληση να τό κατακνήσεις. Το έβρω πως δέν είναι τόσο εύκολο να λησεται, να ξεχνηγ ή διασκεδάσει του, την όρμη του, τη χαρά του άκόμα, ένας άνθρωπος που συνήθισε να τά συγκρατῆ αυτά, και να τά κρύβη

λλά με τη θέληση θά τό κατορθώση. Όταν μάλιστα άρχισοι να νούτρεται σ' εκείνους που άγαπῶ και που έχεις πῶς τόν γαπῶν. Γιατί τότε, υποθέτω, θά χρειάζεται λιγότερο θάρρος...

Η Ήρωική Θέσα μου γράφει τά εξής νοσηρότατα και χρησιμώτατα: «Τό ξεπαθήμα μου από τό χρωστώ στο κουλάκι μου τό Δευτεράκη, και έβρισε πῶς; Ο κοιλιακός μου συνήθισε να κάθεται σ' ένα τραπέζια, στο παράθυρο του παλαιοιού. Το χαριτωμένο γελαστό μου τράκι του μαζεθεί αρκετά παιδάκια, που πλησιάζουν τό παράθυρο για να βεβαιωθούν αν είναι άληθινό μορῶ ή ψεύτικο... Έποικηλήθηκα κι' έγώ άπ' αυτή την επιτυχία και του κρέμασα στο χέρι ένα καρτόν με τις λέξεις: Παιδιά, θέλεις να φροισθήτε; Γίνετε συνδραμητά της Διαπλάσεως! Μιά Κυριακή λοιπόν, έψ ήρουν κι' έγώ στο παράθυρο, βλέπω τά προσκλινόμενα από τό Δευτεράκη μου μιά κυρία με τίν κόρη της. — Άχ, έλεγε ή κυρία, και μες νομίζαμε πως ήταν άληθινό... Και τί γράφει έκει;... Μπα! μπα! μπα! άκόμα αυτό τό περιόδιό, που τό έπαιρνα κι' έγώ όταν ήμουν νέα; — Και τά λοιπά. Το αποτέλεσμα τό μαντεύεις; ή κυρία με παρακάλεσε να έγγράψω την κόρη της. Και λέω: άφου ένα άψυχο κοιλιά μπορεί και ξεπαθώναι έτσι, γαντίσω τι θά μπορούσαν να κάνουν τάληθρη παιδιά που είναι συνδραμητά σου!» — Έ, μά κάνουν κι' αυτά. Και φέτος θά κόψουν περισσότερα' από κάθε άλλη χρονιά, και μάλιστα δσα έχουν κοιλιά, ήρα που έμαθαν από σένα την τέχνη...

Φώτη Σποτεινιά, ό κ Φαίδων κέβασε τό διήγημα που τοδ έστειλες κι' είναι ένθουσιασμένος μαζί σου. Μου είπε να σού συστήσω να καλλιστήσης τη φίλεξ μου, γιατί ή γράφεις μιά μέρα πολύ όμορφα πράγματα. Το δείχνει αυτό που γράφεις, χωρίς βέβαια να είναι τέλει, αν και πολύ καλύτερο από μείνα που δημοσιεύουν οι περισσότεροι νέοι. Η γλώσσα σου πρόβλεπται ήλεις κείνο χαλιό μεταπλάσει πολύ ζωηρές, πολύ χτυπητές λέξεις έκει που χρειάζονται περισσότερες, — κάνεις δηλαδή μιά κερβολή, — και πάλι μερικές άλλες δέν τις έχεις με τίν κυριολογία, όπως π.χ. τη λέξη σιλ ου έ ττα σ' ένα μέρος που δέν πείσι κάλλου. Πρόσεξ τα αυτά, λέει ό κ. Φαίδων, και με τίν παρατηρητικότητα που έχεις, μά τό βρος που προφάνεις και με τίν πρωτοτυπία που δείχνεις στην άντιληψή της ζωής, ή έξελιχθής σ' ένα πολύ καλό διηγηματογράφο. Άλλά θά έπιστηνεις, ή κοπέλας, θά μελετήσης, θά έρπασθής. Αλλά δέν γίνονται με ρεμαιομύς.

Άλθθα, Νεφέλωδες Ψυχή, έκα να λάβω γράμμα σου όλο τό κλοκαρι, αλλά τι όρατο αυτό που μου έγραφεσ! Έξέτασε τις παρηγογίες σου και σ' εδχαριστώ μά δακ. Να ιδούμε λοιπόν τι θά έρη ο Σόλλογος τών κοριτσιών που σχεδιάζετε τάρα. Να εδχαριστήσης εκ μέρους μου και τίν Η. Β. την παλιά μου φίλη, που σου είπε ότι εδν έπαυε ποτέ ή διαπλάσε, θάρπρεπ να μη γίνονται και παιδιά, γιατί παιδι χωρίς διαπλάσε δέν είναι τίποτα! Τάποταέματα τών έκτάκτων αυτών διανομοιών θά δημοσιευθούν στο διάστημα της Α' Τριμηνιας του 1925 κι' έπειτα θά προκηρυχθούν ο νέοι, — εκτός τών τακτικών, έννοείται.

Ο κ. Ν. Δυσούρης, διευθυντής του Έλλ. Σχολείου Φιλιατρών, μου ζήτηε να το γνωστοποιήσω τους όρους συνδρομής κλπ. το του καλού μου περιόδικου' προκειμένου να τό στήση σ'αυς μαθητάς του, επειδή το κρίνει «λίαν έπωφελές διά τίν νεολαίαν». Να τι έπρεπε να κάμουν όλοι οι διευθυντά Σχολείων στην Έλλάδα αν ήθελαν να προφυλάξουν τά παιδά από τάκατάλληλα που διαβάζουν, άκριβώς γιατί άγνωστο τό μόνο κατάλληλο...

Άφραμένο Κέμα, τά κομμάτια σου στη Σελίδα μας, ήταν πολύ καλά, για τίν ήλικία σου μάλιστα. και εδξαν όλους τους έπαλιους που άκουσεσ αυτές τάς ήμέρες στο Παρθεναγωγείο. Οεις φοβόσμαι μήν τό πάρος επάνα σου, γιατί έχεις κι' όλη τη μετριοφροσύνη που συνοδεύει πάντα τίν πραγματική αξία. Όταν έγώ εδχαριστώ θερμάτα τη διευθυντήριά σας κ. Θεοδώρα Βουγιάτσου και τόν καθήγητή σας κ. Παρασκευαΐδη για τά καλά λόγια που, μ' αυτή τίν εδχαίρια, έίπαν για μένα στις μαθητές.

Τι να σου πώ, Ναυότα! τά θαύματα του Ταχράν-μπέη δέν τά είδα και δέν μπόρε να σου τά εξήγησω. Ένα μόνον έξρω, ότι δέν είναι ή περφορικιά, δηλαδή ότι κάποιος φυσική αεία γνωστή ή άγνωστή, θά τά εξηγή. Να, τίν Κατίνα Παπα, τίν καλό μου Βάνα του Κανάρη, τίν έχομε τάρα εδω, στην Παιδαγωγική Άκαδημία, και φαντάζεμαι πόσο λυπηθήκατε που χάσατε μιά τέτοια καθήγητρια. Ο Karl Dietrich που περιμένετε τάρα στην Κέρκυρα, είναι σπουδαίος έλληγιστής, καθήγητής της νεοελληνικής γλώσης και φιλολόγος στο Πανεπιστήμιο της Λειψίας. Έχει γράψει για τους Γερμανούς Ιστορία της νέας μας Δογγογίας και πολλά νεοελληνικά έργα έχει μεταφράση σ' έ γερμανικά. Του αξίζει λοιπόν ή θερμή υποδοχή που τοδ εταμάζεσε.

Νεαρά Γαλοία, κανένα λόγο δέν ειχε να ζήλεσης τάλλα παιδά, άφου και σ' άπορούσης να μου γράφεις και νάχες άπάντησή μου στην Άλληλογραφία. Χίρω, που άποφάσισες να τό κάνης τάρα. Να, γράψε μου κι' έννοια σου: είτε με πολλά, είτε με λίγα λόγια, πάντα έγώ θά σου άπαντώ. Καθός ειδες και σ'ό, άργώ κάποτε μά δέν ξεχνώ ποτέ.

Και σ'ό, Αλεξάνδρα Τυραδέλλη, έκαμες καλά που άποφάσισες να μου γράφεις σάν τίν αδελφή σου. Πολύ μου άρεσε το πρώτο σου γράμμα κι' εδχαριστώ για τίν άπάντησά σου που έβρασε... Το ψευδώνυμο θά σου έγκριθώ στο πρώτο φύλλο του Δεκαμήριου. Τέβνο, αυτό τό ψευδώνυμο σου ένέκρινε και σ'ό έστειλα τά τετρα-

δια που παρήγγειλες. Και τάρα φίλησ μου τίν αδελφούλα σου που σ' έπιασε να λαμβάνης μέρος στην κίνησή μας. Μά γιατί εδω να είσαι άναποφάσιστη, να θέλεις σκούντημα για να κύνεις κείνι τι, κι' έκείνη, ή μικρότερη, να κύνε τόσο βετική κι' άποφασιστική; — Έβρω τι θά μου πής: είναι ή χαρακτηρισά καθέννας γεννείται με τό χαρακτήρα του. Να, βέβαια' αλλά και με τη θέληση τών τροποποιεί. Έλπίζω λοιπόν ότι και σ'ό θά είσαι τάρα πιά άποφασιστική μά δέν θά θέλεις σκούντημα από κανένα για να εδχαλοουθήσης τίν άλληλογραφία μας.

Πραγματικώς, Γυμνασιουγ, εί να θαυμαστική αυτή ή έφεύρεση του Άσορμάτου Τηλεφώνου και είσαι εύτυχής που ό θεός σου έφερε ένα τέτοιο πείραμα από τίν Αμερική, τό έστρεψε στο σπιν, και τάρα μπορείς να κόυθεις και μουσική από τίν Ιταλία, τη Γερμανία, τίν Άγγλία, τίν Ισπανία. Και ακόμη να παίρνετε τά νέα κάθε τόπου, τις τιμές του χρηματιστηρίου κλπ. Το φανταστικό και ασυζήτω: να κάθεται κανείς στο σπιν του, στο νησί του, και να κόυθι μιά όπερα που παίζεται στο Μιλάνο ή στη Βιέννη με τις ελαττωματικές λεπτομέρειες, σ' άναί εκεί! Να, κι' ό κ. Φαίδων θά μπορούσε να σ'ό γράψη για τη μεγάλη αυτή έφεύρεση' αλλά δέν τίν έβρα... από κοντά' έθάρπρε να ιδή ένα Άσόρματο Τηλέφωνο και τάρα.

Όραίας Έπιδοτολάς μου έστειλαν αυτή τίν εδδομάδα κι' οι εξής: Ολυμπιονίκης, Άγνή, Άλκυον, Βαρώνος Μυηχόουδης, Άνθη, Χορταριασμένο Μνήμη, Άνθησμένη Πασχαλιά και Δροσοσταλίδα. — Έξέτασε τάς παραγγέλιες των και τους εδχαριστώ για τά καλά τών λόγια, άναμώσεις, συμπληρώματα, ξεπαθήματα κτλ.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ Γ' Δελτίο Ειδόφορδν

- Από τό Β' Δελτίο (φ.51) Δρ. 983.—
- Νεαρός Ιππότης... 5.—
- Άνθησμένη Πασχαλιά και Δροσοσταλίδα... 15.—
- Κωνστ. Ν. Βακρούρης... 15.—
- Άχιλ. Γερμανοστόπουλος... 25.—
- Κωσταντής και Αιλή' Ηλ. Κουκουγιέρη... 50.—
- Ζυκελίνα... 10.—
- Καλυψώ Π. Ζηνομοπούλου... 15.—
- Βαρώνος Μυηχόουδης... 10.—
- Αν.Θ.Κουκουγιέρη... 5.—
- Δημ. Ι. Βιοιολόγου... 250.—
- Κυκαλιού... 15.—
- Άπτερος Νίκη... 25.—
- Χορταριασμένο Μνήμη... 50.—
- Άθηνά Ι. Κολκίτης... 8.—
- Η Ονήθη τάξής του Παρθεναγωγ. Χορμολύχη... 133.—
- Προσκοπία... 5.—
- Μαύρος Γάτος... 7.—
- Έλ.Ι. Άναγνωστοπούλος... 5.—
- Άνθούλα και τάδεσφάκια της... 127.—
- Ίωάννης Μ. Χηρίτος... 5.—
- Κατίνα Άγαθώνος... 25.—
- Νίτσα Άγ. Κακούλιδου... 25.—
- Ίωάν. Πολ. Σπηλιώτης... 15.—

Μέχρι της 18 11-24 Δρ. 1580,60

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Σ. Έγκρίνονται ακόμη διά τοδου και τό επόμενο φύλλο: 49. «Ένα μάθημα» του Ίδανιού Όράματος. —50. «Έκείσεις» του Πόνου Αδμου. —51. «Από τά Φαίδρα» της Κόρης τών Άθηνών. —52. «Πέρνα, διαβάτη» της Χαλιουκτοπούλας.

Γιά τάλλα που έμειναν, θά σ'ό πω τι θά γίνη στο επόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ρόμπινσον, Α.(ΑΒ). Αλήθεια, κ.(Χ.Α).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μ. Μ. έπιθυμούν να πωλάζονται: ή Φατιά με Βαλλισσα στις Παπαρούνες, Πουλί της Καταιγίδος, Έλληγική Ψυχή, Δροσοσταλίδα, Άπομυρία, Άγριοόδο, Μορφά, Τριαντά, Μάγισσα, Ψακουσία, Άραπάκι, Μιμόσα.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τους φίλους της: Δροσοστεμμένη Νίκη (ελαβα, ξεπέλεσα, εδχαριστώ) σου έστειλα 10 τετραδάκια, ταχιστάματα στην αδελφούλα σου, τη νέα μου φίλη' Ναυεινών (σου έστειλα λυσόχαρτα' θά είπες ότι άπάντησα στις έρωτήσεις σου) Άνεμοστερόβιλον (τό ποιημάτιό σου έχει καλή ιδέα αλλά είναι άτεγο στην έκτέλεση' δέν μπορεί να τό άγκρίνω, μολονότι πραγματικώς έχω έλλειψη από ποιηματα για τη Σ. Σ. Σ.) Έλευθερίαν Γ. Μισοτάδη (σμπλήρωμα ελαβα, εδχαριστώ) Βολέταν (εδχαριστώ πολύ για τό πρώτο σου ξεπαθήμα που έλπίζω να έχω και συνέχεια' κι' ή χαρά άκόμα που εδχαρτίεις γι' αυτό, δείχνει πόσο μάγαπας' βέβαια που θά συμπληρώθεις στο διαγωνισμό' και στην έρώτηση του άλλου σου γράμματος) Γαλαξίαν (τη χαρά σου δά σ'ό τίν είπα πρώτη έγώ' βροβαίο έστειλα και περιμένω φωτογραφία) Ζιζάνιον τών Πατρών (ελαβα, εδχαριστώ' για να σ'ε μάλωνα όμως ή μαμπά που δέν μου γράφεις, θά πη ότι έχεις καιρό ή ότι θά μπορούσες να βίαιης...)

Μίλην Βασιλειάδην (τόνομα του πατέρα του είναι Γρηγόριος) Ζέφυρον (κατ' άρχήν, σ' Άναγνωστήρια τών Δημοσίων Βιβλιοθηκών δέν δίνουν μυθιστορήματα, γιατί τότε όλοι θά πηγαίναν έκει να πρηνούν τίν ώρα τους διαβάζοντας' τέτοια' μπορούσαν βέβαια να κάμουν εδχαρτίεις για τά φιλολογικά, τάεισοτηρήματα, τά σδχρά έργα' επειδή όμως ή διάκρισις θάταν δύσκολη, δέν δίδουν κανένα) Άλκωπταν (για τό σινάχι λέγει ότι πρέπει να παίρνη κανείς... μαντήλια' περαστικά φάτσος, σε περιμένω και σ' εδχαριστώ για δσα γράφεις) Άνεμοστερόβιλον (τό κομμάτι σου για τίν Σελίδα άπαράδεκτο' θά μου στείλεις δταν θά δηλώσω ότι δεχομαι). Βασιλική Β. Γιαννοπούλου (έχι έτσι' οι λύσεις γράφονται σ'ε ιδιαίτερο χαρτί, όπως λέει ο Όδηγός). Έλληγικήν Δημοκρατίαν (δέν μπορεί, δυστυχώς, να σ' εδχαριστήσω' τά τελευταία φύλλα δία ήταν πιασμένα κι' έλες οι φα-

τογραφίας θα δημοσιευθούν στα πρώτα του νέου και για τον Όμηρο δεν μπορεί να γίνει αλλιώς: πέντ' έξη φυλλάδια δαν θα έχουν Ζαλ(α). **Μικρόν Τυμπανιστήν** (δάν έρω κι' έχω τι να σοθ' πώ: συμβουλεύσου κανένα ψυχίατρο). **Αέτον Νεαπόλεως** (έλαβα, εύχαριστώ, έστειλα είδος βέβαια τα Νέα του 1925). **Δ. Σ.** (και τα δυο αυτά ψευδώνυμα υπάρχουν: α, μη δίνας σημασία σ' αυτά: τα γράφουν άνθρωποι άλλω: διόλου άσημαντοι για να κοινοθ.δν κατά τον τρόπο του Ηραοτρέτου, πωδ έκαφε το Νάο). **Φίδογην Δεβάντην** (ζεκαί: ή διεθθυνας είναι Ύψηλάντου 149, Πιραιά). **Ρωμανικόν** (κι' έχω την Ήρα γνόμη έχω) **Υπερήφανον Κεφαλονίτην** (τό κλίμα το κορίτσι! κι' έχω τό λυπήθηκα πολύ τι κριμα!) **Παρφροσύνην Σιδηροπούλου** (ή κροκόλητς σου δεκτική). **Γαλαξίαν** (σοθ' είχα γριφει: παραπάνω διαν έλαβα και ή φωτογραφία σου θα δημοσιευθ' με τη σειρά της). **Κων. Η. Γκουριαν, Ίσπανίτην του Μεσαίω:νος, Μυρτιωτίωσαν, Ζακουλίαν** κλπ. κλπ.

Σβουδένην Έλαίδα, Κεραυόν, Έδσπε, Παξινόν, Νίκην Η. Κ. (έλαβα, εύχαριστώ) **Δοσπε Κουντελάκι, Άραμιν, Φ. Γεωργαντήν, (έστειλα).**
Είς όδας έπιστολάς έλαβα μετά την 16 Νοεμβρίου, θάπνηθησ' στο έρχομαι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 21ου Διαγωνισμού ΑΙ λύσεις δεικται μέχρι 22 Ιανουαρίου.)

747. Δεξιόγλωσσος
Τό πρώτο μου δεικίζεται,
Τό δεύτερο προσθήκη
Τό τρίτο κάποιος ποταμός
Πού σή Ρωσία άνηκει
Μέ τρίτο μου ό κήπος σ'ε
Μυριέτι και σπολιέται
Κι' όμορφη χώρα τ' έδω μου
Πού όλοι την γνωρίζετε.

Συλλαβόγλωσσος
Τό πρώτο απαγορεύει
Τό δεύτερο έρωτή
Και τ' όλο μου γυρεύει
Όραία μυρωδιά.

749. Στοιχειόγλωσσος
Στό κεφαλι κάποιου ζώου
Ένα Τά μονάχ' άν βάλης,
Ό, τι θέλεις κάθε λέξη
Εδκόλοτα θα βγάλης.

750. Μεταγραμματισμός
Θεός άρχαιος, κι' άν' άλλη χώρα,
Θέση μπροστάς κι' άκόμη τώρα
Στις έκκλησιές μας να έχη λ'ύτα,
Άντι του ΜΙ του άν πάρη βήτα.

751. Δοηγή
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

752. Αριθμητική διά Λέξων
Βασίλευς των Θηβών — Νήσος
του Αιγαίου = Φθόγγος + (Βασι-
λοπούλα της Κολχίδας — πρόθε-
σις) = Φθόγγος + (Τόπος σκωτει-
νός — αριθμητικόν) = Έπιφώνημα.
Άθροισμα όπολοίων: Πόλις
της Ελλάδος

753-757. Μαγικόν Γράμμα
Τή άνταλλαγή ενός γράμματος
εις έκάστην των κάτωθι λέξεων
δ' ενός άλλου, πάντοτε του άυ-
τού, να σχηματισθόν άνευ άνα-
γρμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:
Άρη, γύρος, πώς, έρανος, τόπος.

758. Διπλό Κεφάλι Συλλαβικό
Αί πρώται συλλαβαί των κά-
τωθι λέξεων νάνταλλαχθούν δι'
άλλην, αι όποιαι να σχηματίζουν
έν είδος πολιτεύματος:
Αιτός, μίσος, θόσθος, Ρήνος,
άλγος, ίνα.

759. Έλληνοσύμφωνον
οω οε
Υίος του Ψηλορείτη

760. Γεῖφος
δω δω δω αν αν
δω δω αν υπ αν ω στολή!
δω δω αν αν
Άφρισμένο Έθμα

Αιά τους Γαλλομαθεῖς
761-765. Lettre Magique
Remplacez nue lettre à cha-
cun des mots ci-dessous par
une autre, partout la même,
et formez sans anagramme cinq
autres mots.
Masque, même, pas, moi, ga-
teau.

766. Sans Voyelles
tt-ll-prd-svnt-sn-bunt
Έλληνικό Χόμα

ΔΥΣΒΙΣΙ
των Πνευμ. **Άσηφ. του φύλ. 37**
522. Κόσμος (Κός, σί, φός).
— 523. Δέρο: Θέρος: — 524. Άρ-
καδία- καρδιά. — 525. ΗΛΙΟΣ
(ΣουΗδία, Γαλλία, Γαλλία, Όλ-
λανδία, Ρωσία.) ΕΡΜΗΣ (Βου-
ξέλλα, Παρίσιος, Ρόμη, Σκο-
χόμΗ, Πετρούπολις.)
526. * * * * *
* * * * *
* * * * *

527. ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ (εύδια, θαι-
να, κλύδων, άκων, λέων, Ίωνία,
φός, Νίκων.) — 528. ΣΑΜΟΣ
(Σάφρα, Άθως, Μός, Όμηρος,
Σκύρος.) — 529. ΦΙΝΕΥΣ (Φόσις,
Αίτην, Πηλείος, ΜακΕδώνια, Θη-
σεΥς, ΕξόσηΣ) — 530. Άκουσ
πολλά και λέγε όλίγα. — 531. Οι
μεγάλοι σοφοί της Ελλάδος ήσαν
δωτά. (Η μέγα, λύσος, φη εις
έλα, δός εις αν, έπά) — 532.
Choufleur (chou, fleur.) — 533.
Tout songe est mensonge.

Τό πρώτιστον καθήκον
του καλού συνδρομητού
είναι ή έγκαιρος άνατέτασις
της συνδρομής του.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ — 1495)
Χαιρετώ διαπληροκόουλα-ες, γυρεθόν-
τας την άγάπη τους. Άνταλλάσσω
καρτίουλά και Μ. Μ. με παιδιά 15-17
χρονών. Δίσις: Ρ. Γ. Μυτιλήνη. — ΤΖΕΝΥ

(ΚΑ — 1498)
Βρασεική μου, άδελφισμένη. — Βασι-
λοπούλα σις Παπαγιόνες, θά έθελα
ν' άλλαξογραφούσασις χωρεταίωτα
στον κολοθόρητο άδελφούλη. — Ίδα-
νισμέ, κροκατάληψη τό νησί μας μέ-
νει πάντα όφραλο, φατεινό. — ΠΚΕΜΠΟΥΡΙ

(ΚΑ — 1497)
ΠΑΣΧΑΛΙΑ, ΖΑΚΕΛΙΑ, ΝΥΚΤΕΡΙΔΙΑ, ΑΙΣΙΟ-
ΝΙΑ, δεχθήτε ένα φιλικό χαριετι-
μό δα' τη συντοπισιά σας:

ΜΥΡΤΙΟΤΙΣΙΑ
(ΚΑ — 1498)
Στό διαγωνισμό μου ποδόν βραβείον
Μικρός Καλλιέτηρ, δεύτερον Νε-
ρολούδο, τρίτον Άδάμας. Έκαί-
νούται: Τριανταφυλλίνα, Μεγάλη
Έλλάς, Πονεβίλη Ψυχ' Δοξακιάνο
Επισκόνα, Άμύραντος Κήπος. Λο-
πόσις εδχαριστώ καλό. Στείλατε τάς
δίσις σας, όστι τάς έλασα. Νετρο-
λούδο, γράφε ποδός.

ΤΡΕΛΛΗ ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ
(ΚΑ — 1499)
ΜΑΓΙΣΣΑ, και μετ' ε' εύχαριστήσι
δεχθήκασι, πιστεύοντες να έχετε
συχαρητό τό παραμένο σφάλμα μας.
ΝΟΑΡ, όι κατόνοκοι σου δε βήκαμα
κροκατίνα. ΚΥΚΑΠΠΑ, εύχαριστώ για τό
βραβείο.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΙΠΕΥΣ
(ΚΑ — 1500)
Διακρίθειον 27, ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣΙΣ Ένακι
Ιδρύσεως του Συλλόγου «ΕΡΑΥΝΟΥ»
(ΚΑ — 1501)
Είς τό μεδισκόμνον φύλλον τάποτε-
λέσηται του (ΚΑ — 1498) Συμμε-
τοχή 50λεπτος. Στεγαστεσε.

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»
ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΙΣ, ΠΑΝΕ ΧΕΙΜΑΡΡΙΩΤΗ,
ΠΚΕΜΠΟΥΡΙ, ΠΕΤΑΛΟΥΤΙΑ, ΜΕΒΕΞ-
ΔΕΝΙΑ, ΚΥΜΑΤΟΑΪΣΤΗ, έλαβου τα τε-
τραδιά σας και σ'ε εύχαριστούμε θερικά.
(ΚΑ — 1503)

ΕΥΓΕΡΟΣ Δ ΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Δ ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΥ ΖΙΖΑΝΙΟΥ
ΔΙΗΓΗΜΑΤ. Σ (Θέμα οιοδύηποτε)
Βραβεία τρία 100 δραχμών. Συμμε-
τοχή δωρεάν. Πρόθεσμα τέλη Φεβρουα-
ριου και διαγωνισμοί (ΚΑ — 1130) 30 Δε-
κεμβρίου. Νέα Δίσις: Const. D. Raf-
dousi Rue Ambroise Kalli 84, Spr-
ing-Clumb, Alexandrie (Egypte).
ΡΙΤΑ, κροκίωνο άπνηθησα.

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΙΣ, ΣΕΡ ΡΑΒΕΚΑΡ, σέλληω
(ΚΑ — 1042) ΤΑΝΤΟΥΤΙΑ, ΙΠΠΟΤΗ ΟΜΙΛΗΤΗ,
άπεντό. ΙΑΝΟΥΤΙΑΚΑ, ΠΑΡΙΣΙΑΝΑ κτλ. ΤΙ-
ΜΗ ΜΟΥ Η. ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΑΣ.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΝΟΥ ΖΙΖΑΝΙΟΥ
(ΚΑ — 1504)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»
Βραβείων έργων Σ. Σ. Σ.
ΠΕΖΟΪ Βραβείωται ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΕΜΕΝΙΑ.
Έπαινούται: Ίδανισμός, Όλεμ-
πία, Πουλή της Καταγίδος, ΡΟΗΜΑΤΟΙ:
Βραβείωται: ΜΑΕΝΤΡΑ: Έπαινούται:
Μάριος Μάδσσορης, Πένος Χεμαρσιό-
της.

Τήν κλήση των έργων άνέλαβον οι
λογοτέχνες μας κ. κ. ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥ-
ΛΟΥ και ΚΡΙΣΤΟΣ ΚΡΕΜΠΝΑΣ.
Κι' αυτό για να μη νομίσουν μερικοί
δτι ή κλήση έπιτροπή έκπροσώζεται από
διαφορούς λόγους.
Οι βραβευμένοι ές στείλουν διεύ-
θυνση, για να λάβουν Ιδιαίτερη κηση
και τό βραβείο.

(ΚΑ — 1506)
Η «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ»,
ΠΑΡΑΚΑΛΕΙ διαπληροκόουλα τό φιλολο-
γόνια διαπληροκόουλα να άποστη-
θήσων τον διαγωνισμό της (ΚΑ — 1276)
Κεση άποφάσητη. Άποτελέσματα σις
30 Δεκεμβρίου.
Φόδορ Αβάντο. «Παιδική Συντροφί-
α», Νερό Παπάνα, Ίδανισμέ, Τριαν-
ταφυλλίνα, Παναχού Παρών, Ίγκρι-
πορ, Αθ-Νίκ., Νερολούδο. Φιλό-
σοφ, Πάνε Χεμαρσιότη, Παιδί της
Αυστριας, Λάβου εύχαριστούμα.

(ΚΑ — 1508)
Κι' ή Δανάη, Λουλοίνα, δέν σ'ε έχω
γιατί δύσκολα ληρονούνται άνευ
ματιές φλας σάν κα σένα. Δέξου λοι-
πόν μαζί με τη γλυκύτερη της άνή-
μηση και την έκραση της ιδιότης μου
άπέρωντες συμπάθειας και άγάπης.
ΑΒΟΥΤΑΑ

(ΚΑ — 1507)
Ο Διαγωνισμός του Συλλόγου «Δόξα»
άπυροδται. Άπαντήσεις τρετί.
Πρόεδρος: ΓΥΡΑΙΝΑ

(ΚΑ — 1508)
Ο Σύλλογος «Δόξα» διαλύσενος, του
άπυροδμένου της ΚΑΛΙΚΟΤΟΠΟΥΔΙΑ
άφραβώνας ραίνα με τριαντάφυλλα.

(ΚΑ — 1509)
ΣΥΜΛΟΓΟΣ «ΚΑΤΑΚΙΤΗΝΕ»,
Μέ άσκηθ' κεφάλαιο δρ. 500. Έ-
γγραφές!!! Δίσις: Μηνάς Χαετήρη
νόν, Ρ. Γ. Άθήνας.

(ΚΑ — 1510)
ΔΙΑΒΟΛΟΠΑΙΔΗ, κι' έχω συμφωνώ με
σου, ό Σπύρος Άκμανας είναι άπ
τους Κουτοχώτες. ΝΟΑΡ

(ΚΑ — 1511)
«ΣΚΕΨΗ»,
ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ
ΠΟΛΕΙΣ. — Γλώσσον Κατελλήσων
ΖΑΪΜΗ 5, ΑΘΗΝΑΙ

(ΚΑ — 1512)
Νύμφη του Έβρου. Μαγισσα, Μι-
κρούλα — ή Κούση Βάου. Έί-
πό πό! Τι τρεχει! Συχαρητό! Δι-
βάστα! Όθελεις γ' άδελφισμη και μερ-
να άποδούνα της ζωής σου; Λοιπόν
Άλανάρα, να σ'ε άποκαλήσω: Άλλάσε
ΚΑΠΟΛΟΥΤΟΥΔΟ

(ΚΑ — 1513)
Αλληλογραφ. Δίσις: Εδών. Χατί-
μαγκανισδην, Γυμνασιον Τσού-
λου (δία Χλωρολ.) ΚΑΠΟΛΟΥΤΟΥΔΟ

(ΚΑ — 1514)
Σύλλογος «Μαθητική Ζωή Ιερουθ-
λή» εν Θεσσαλονίκη. Πρόεδρος: Ίωάν-
νης Σούλης. Προηηρόσομεν διαγωνισμοί
άφραβων καρτών τούτων και ήθοισιά
Βραβεία τρία, συμμετοχή μονόθεμασις
προθεσμα μηνός Δίσις: Ίωάννα Σού-
λη, Κ. Παλαιολόγου 77 (δία «Μαθητι-
κήν Ζωήν» Θεσσαλονίτην. Ύποστη-
λάς τον, Άκμάς, Χεμαρσος, Σαντού-
τος και όλοι.

(ΚΑ — 1515)
Βραβείωται: Γουάσις, Καρό, Ίε-
ρ' Ημέρα. Στείλατε ταχυδρομικά.
Παογιάλι, Ζακουλίνα

(ΚΑ — 1516)
Τ' άντ' είσα έκπρόσωπο. Άνακάλυ-
με ντί!! Σόφρα «Άκμανας. Τε-
πανήσο» Έλλάς, συμμοχοθόρη εναντιον
του «Τετάρου»; ; άκνηθησα. ΑΙΣ
ΠΛΑΣΟΠΟΥΔΑ. Ένα βήμαμα στο
(ΚΑ — 1493) — Ύποστη- του Μεσαίω:νος

(ΚΑ — 1517)
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΡΩΤΗΣΕΩΣ ΚΑΡΙΣΕΝ
Ερώτησις: Τι είναι διαγωνισμός; Πε-
ρί έθεμα διηγησ. Βραβεία: Άσκη-
σις: «Ρογα Βιέτλα, Σκαρπότης, Ίε-
ροσίο. Πηροούλα» Συμμοχοθόρη ζωσις
50λεπτος. Δίσις: (ΚΑ — 1003). Όλοι
έχεται άπνηθησ' ψυχ' έκποστηρίχτε
διαγωνισμοί του: ΣΗΤΑΟΥ

(ΚΑ — 1518)
Αποτελέσμα Διαγωνισμοί μου. Ί-
Α λειρις έκπροσώδενος τούτου βραβεί-
έσσασα. Μεδνήκη «Ένας (Γρά και
δία), Σειμορσις (Έπώνισμα), Κυρατί-
(Κου-Σίμος), Μάνος (Θηρία). Λοιπόν
άπρηχαριστώ. ΣΗΤΑΟΥ

(ΚΑ — 1519)
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΔΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΔΑ
Ο GEORGE TRIP κροκίωσος διαγίω-
σμον Μικρόν Μυστιον άνό α
όποια δα βραβείση τό καλλίτερο τρετί
δίασι με ΜΙΑΝ ΟΜΟΑΓΙΩΝ ΤΟΥ
ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΟΥ ΔΑ ΝΕΙΟΥ
Συμμοχοθόρη έλευθερα φορολόγιας. Πε-
θεσμα μέχρι τέλους Ιανουαριου. Άπο-
καίτητος όρος ή ταχυδρομική διεύθυν-
σις του άποκατέλλοντος. Ρίτα, Τριαν-
ταφυλλίνα Μουσικιστή, Βενετοσ όλα, Ζα-
όλα, Σαροτίστας, Άγχι, Αίνι άν και
όλοι και όλοι των άπνηθησ' μου άπνηθη-
σων τό όνόματι Λάβετε μερος εις τό
μυρόν μου διαγωνισμόν. Δίσις: GEORGE
TRIP, Ρ. Ρ. (Βοστωρικόν) Άθήνα — Πε-
ρμάνο.

GEORGE TRIP